

20.10.2008

Til alle i kære derhjemme.

Siden vi lod høre fra os sidst, har vi været til missionærkonference i Kipili. Det var en rigtig dejlig oplevelse for hele familien. Som Susanne skrev sidst, var hun syg helt indtil vi skulle af sted, men hun var heldigvis rask om morgenen på afgangsdagen.

Vi kørte søndag morgen, det var vores første tur på landevejene i Tanzania. Desværre var man kommet til at montere rattet i den forkerte side. Det gik faktisk helt godt, selvom jeg må indrømme, at jeg nogle gange tændte vindues-viskeren i stedet for blinklyset.

Vi havde Agnete og Josefine med os i bilen til Kipili, de skulle tilbage og arbejde som volontører igen, vi havde jo fået lov at låne dem i 14 dage, indtil Mette Mikkelsen ville komme fra Danmark. Det var en rigtig hyggelig tur sammen med dem. Man bliver dog træt af alle humplerne til sidst, de første 400-500 km var på asfalt, de resterende 380 km var i, hvad man i Danmark mange steder kunne sammenligne med en kampvogns spor.

Tirsdag eftermiddag ankom vi til Kipili med højt humør og ondt bagi. Kipili er, hvad man kan kalde et sted der ligger laaaangt ude. Det ligger i den sydlige ende af Tanganyika-søen, hvor Kigoma ligger ved den nordlige ende. I Kipili bor der ca. 1000 mennesker. Det er et fattigt område, hvor man, hvis man er heldig, kan få en fisk i ny og næ, men ellers står den på bønner med ris, eller ris med bønner hver dag. Vi startede med en frisk dukkert i søen. Vandet er konstant 25 grader varmt året rundt, det var bare helt super. Da vi havde badet lidt, kunne vi forstå på de lokale børn, at de syntes det var den helt store oplevelse at se al den hvide hud blive vasket. Der var også en flodhest der var i gang med at bade lidt væk fra os. Vi havde hørt at sådan en kan bide en mand over i et bid, så vi måtte da over at se nærmere på den. Det var rigtigt, det var en flodhest (det andet fandt vi nu ikke ud af).

På konferencen havde vi bibel-oplæg, der blev holdt af Erik Baun, (generalsekretær i BDM) han er i Tanzania lige nu. Ellers hørte vi om, hvad de andre missionærer er i gang med lige nu, og hvilke problemstillinger de møder i deres hverdag. Det var meget spændende for os, da vi lige nu står på trappen på vej ind i noget, der for os er totalt ukendt land. Samtidig giver det også en forventning til det, der ligger foran os af udfordringer. Aftnerne blev brugt til hyggeligt samvær.

Den ene aften tog vi til et nærliggende camping område, der er ved at blive bygget, her blev der bare rigtig kræset for os. Det er virkelig bare ligesom man ser på postkort, at sidde der på stranden og spise, mens solen går ned over søen, det var bare helt kanon.

Det var meningen vi skulle være kørt tilbage til Iringa lørdag morgen kl. 6.00, men natten mellem fredag og lørdag, blev det så min tur til at kigge ned i baljen, og det var jeg ikke færdig med kl. 6.00, så vi udsatte afgangens nogle timer, men jeg var ikke den eneste. 2 af Britta og Robert Andersens (en anden familie med børn) børn var også blevet syge, og dem skulle vi følges med. Da der var gået nogle timer, og det ikke så ud til at tingene blev meget bedre, kunne vi jo ligeså godt komme af sted. Så jeg blev parkeret på bagsædet og Susanne ved rattet. Det gik som jeg havde frygtet, Susanne havde ikke kørt ret længe, så sagde hun: "det er godt nok sjovt at køre i de her kampvognsspor". Jeg havde ellers håbet, jeg kunne få terrænkørslen for mig selv. Vi havde ikke kørt ret længe inden Thea sagde: "jeg skal kaste op". Jeg sendte baljen videre og ganske rigtigt, pludselig var vi to om at kigge ned i baljen. Det blev godt nok en tur med mange pauser. Da vi så endelig kom frem og kom ind på hotelværelset, brækkede Esther sig ud over det hele. Men ikke desto mindre, søndag morgen var vi alle raske. Vi håbede, at vi kunne køre det sidste stykke tilbage til Iringa på den ene dag, og det lykkedes.

Nu har vi 8 uger tilbage her på sprogskolen, og vi er dermed halvvejs. Erik Baun kom forbi og besøgte os i går lørdag og blev til i dag. Det var dejligt at have besøg af ham, og han fik mulighed for at se sprogskolen.

Mandag i sidste uge kom Mette hertil med bussen fra Dar. Hun havde allerede fået lov at smage på nogle af de udfordringer, der tilsyneladende bare altid opstår, når man er i Afrika. Der var sket en forvikling, så den taxa, der skulle hente hende i lufthavnen dukkede ikke op. Også forskellige andre ting havde gjort hendes tur spændende. Da hun havde været her i 3 dage havde hun trådt en pig op i foden, og haft den første omgang balje kiggeri. Men hun ser ud til at tage det med sindsro. Pigerne er rigtig glade for hende, så det er dejligt. Der er også kommet en anden dansk familie, udsendt af LM (Luthersk Mission), de har en pige på alder med Thea, så det nyder hun meget, og vi nyder at kunne tale lidt dansk ved måltiderne.

Det var lidt om os, vi håber i alle har det godt derhjemme, og nyder efterårets gyldne farver, her begynder det hele ligeså stille at blive mere grønt. Men selvom der er høj solskins vejr her hver dag, kan man nu godt savne den klare blå himmel i Danmark efter et par dage med regn og rusk. Men det vi savner mest, er nu en kop varm kaffe i samvær med familien eller med gode venner.

Vi vil slutte nu og bare ønske jer Guds velsignelse over jeres hverdag.

De kærligste hilsner fra Thea, Esther, Anna, Sus og Just.